

Sanoi minulle hän. Tänä iltana hän palasi mieleeni aivan yllättäen. Miksi, sitä en tiedä. Ehkä se johtui jääkiekosta. Illalla tv-stä tulee Suomi – Ruotsi jääkiekon MM-kisojen puolivälierä ottelu. Siitä kun tapasimme on aikaa jo ainakin ikuisuus, ellei jopa enemmän. Se oli tiivistunnelmainen lähiökäpakka joskus alkukesäiseen aikaan. Olin työmatkalla pienellä teollisuuspaikkakunnalla, ja tehtaalla sain kuulla ainoan illanviettopaikan olevan ”Hovimarsalkka” niminen ravintola asuinlähiössä. Kaupungissa toki löytyisi muutakin ajanviettomahdollisuutta, mutta matkaa sinne kertyisi matkaa liki kymmenen kilometriä. Keskellä viikkoakin Hovimarsalkka oli täynnä tunnelmaa ja väkeä. Vaikka jääkiekon maailmanmestaruuskisat olivat päättyneet jo reilua viikkoa aiemmin, pyöri Hovimarsalkan seinällä isolla screenillä Suomi - Ruotsi loppuottelu. Ravintolan sali vaikutti olevan enemmänkin kuin viimeistä paikkaa myöten täynnä, löysin sentään yhden vapaan paikan. Salin nurkkauksessa, paikassa johon ei näkynyt illan kohokohtaan tapahtumat, oli pieni kahden paikan pyöreä pöytä, jonka toinen tuolipaikka näytti olevan vapaana. Pöydän ääresä istui hän. Voinko istua tähän, vai onko paikka varattu? kysyin häneltä. Ensin vaikutti ettei hän kuullut, eikä huomannut minua lainkaan. Eikä se olisi ollut ihmekään, sillä salin toisella puolen tehtiin urheiluhistoriaa ja katsojien äänistä voi päätellä sen olevan mieleen. Tuokion jälkeen hän nyökkäsi hitaasti sanomatta mitään. Istuin pöytään ja näin hänen puristavan kaksin käsin omaa oluttuoppiaan. Hän oli kumartunut tuoppinsa ääreen ja hänen enkelinkiharaiset hiuksensa peittivät hänen kasvonsa. Tuoppi oli täysi ja siitä näki ettei hän ollut juonut sitä vaan pidellyt ehkä pitkäänkin. Vaahtokerros tuopissa oli haihtunut ohueksi härmäksi oluen pinnalla. Tuohon ohueen härmään ilmestyi aukko aina kun leuankärkeen kiertynyt kyynel putosi lasiin.

Hän ei kuulunut tänne. Sen näki kyllä heti ja kaikesta hänen olemuksessaan. Hän oli nuori, pukeutunut kauniisti ja poikkesi muista täällä olevista kuin päivä yöstä. Väki täällä oli pukeutunut lähinnä t-paitaan ja farkkuihin. Innokkaimmat jopa suomen maajoukkuepaitoihin ja -kaulaliinoihin. Ehkä itsekin tunsin olevani ylipukeutunut pikkutakissa ja kaulaupaidassa, sekä kravattissa. ”Hovimarsalkka” oli ehkä antanut nimenä väärän informaation paikkakuntaa tuntemattomalle. Olihan minulla toki farkut, mustat sellaiset. Siinä hän istui minua vastapäätä eikä näyttänyt kaipaavan seuraa. Hänen vaaleat kiharat hiuksensa näyttivät ravintolan valoissa punertavilta, mutta ehkä se oli vain illuusio. Yritin saada keskustelua aikaiseksi, sillä tunsin oloni hieman vaivautuneeksi hänen seurassaan. Melkoisen railakas meno täällä, tuumailin saamatta vastausta. Ehkä hän ei kuullut, sillä salin suunnalla tapahtui samaan aikaan jotain joka sai aikaan huutomyrskyn. Onko täällä aina tällainen tunnelma? jatkoin kyselyäni. En tiedä. En ole käynyt täällä aiemmin, hän vastasi yllättäen hiljaisella äänellä, mutta meteli oli juuri sopivasti laantunut salissa, mutta räjähti lähes välittömästi entistäkin voimakkaammin ” Suomi! Suomi! ” huutoihin. Maistelin olutta tuopistani ja ymmärsin ettei täällä pystyisi keskustelemaan. Eikä pöytäkumppanini vaikuttanut siltä kuin olisi edes halunnut keskustella. Kun oma tuoppini tyhjeni, ei hän vielääkään ollut saanut omaansa aloitettua. Nousin ja kiitin seurasta. Käännyin lähteäkseen, kun hän sanoi. Odota, minä lähden myös. Sinullahan on vielä juoma juomatta, totesin. Haluatko juoda sen? Siinä voi olla hieman kyyneleitä, mutta vain lievästi myrkyllisiä, hän sanoi. Kiitos, mutta minulle riittää tuo yksi, naurahdin. Hän otti naulakosta pitkän vaalean kesätakkinsa ja kietoi sen vyön uumansa ympäri. Hän oli yllättävän pienikokoinen korkeissa korkokengissäänkin. Kaunis, vaikka vihreissä silmissään olikin surullinen katse. Hän on kaunis, enkeli ilman siipiä, ajattelin jo silloin. Kun astuimme ulos Hovimarsalkasta, hän kääntyi puoleeni ja sanoi: Et ole paikkakuntalaisia? En. olen työmatkalla muutaman päivän ajan täällä. Tehtaalla? hän kysyi. Niin. Jos haluat, niin voisin hieman näyttää paikkoja, jokiranta on todella kaunis näin keväällä. Se olisi mukavaa.

Ajattelin kyllä istua iltaa tuolla paikallisessa, mutta siellä tuntuu olevan aivan liian kova meno päällä. Viihdyn takuulla paremmin raittiissa ilmassa ja hyvässä seurassa kuin noissa mestaruusjuhlien jälkilöylyissä. Pari asiaa väärinkäsitysten välttämiseksi, sanoi hän. Ensinnä en ole seuraa vailla, mutta osuit niin sopivasti paikalle pelastamaan minut nololta tilanteelta, johon olin itseni ajanut. Hyvä jos minä voin olla hyödyksi, vaikka et kyllä mielestäni mitenkään nolossa tilanteessa näyttänyt olevan, totesin hänelle. Kyllä se minusta alkoi siltä tuntua, sanoi hän vaisulla äänellä ja jatkoi. Minä en juurikaan käy Hovimarsalkassa, mutta halusin vielä nähdä erään henkilön. Oletin hänenkin olevan tuolla tänään, juuri tuon lätkäillan vuoksi. Tuo henkilö pelaa itse kaupungin kiekkojoukkueessa. Nousivat viime vuonna liigaan ja jääkiekkohuuma on kaupungissa aivan huipussaan. Hänen joukkueoverinsa kyllä näkyivät olevan paikalla, mutta hänellä on luultavasti parempaa tekemistä juuri nyt, sanoi minulle hän, ja alkoi nyyhkyttää. Sinulla on sydänsuruja, totesin. - Ehkä on parempi jos menet jonkun ystäväsi luo. Sellaisen joka osaa paremmin tukea tälläisenä hetkenä. Niin, hän nyyhkäisi. - Sydänsuruja ja sydän muruja. Kyllä, minun sydämeni on nyt muruina, mutta paras ystäväni ei voi auttaa sillä juuri hän...., lause jäi kesken. Ymmärsin ehkä silti oleellisen. Tuo ystävä oli luultavasti osallinen sydänsuruihin. Lähdetään tästä, hän kuiskasi. - Ei jäädä tähän kaikkien töllisteltäväksi. Osuit sopivasti tuonne ja olet jopa melkein komea. Hieman ehkä yli pukeutunut tuollaiseen kuppilaan, mikä on tässä tilanteessa vain eduksi.

Hän asteli hiljaa vierelläni ja kuljimme kohti joen rantaa. Minäkin olin vaiti ja pohdin hetken tilannetta. Tuo kaunis nainen oli tullut petetyksi ja jätetyksi. Ehkä hän harkitsematta oli mennyt tuohon keskiolutkapakkaan, koska halusi niin voimakkaasti tavata henkilön, joka oli häntä kohdellut kaltoin. Istuessaan siellä hän oli ymmärtänyt tehneensä väärän olettaman. Hän ei tapaisi haluamaansa henkilöä. Luultavasti tässä lähiössä kaikki tunsivat hänet ja ehkä tiesivät hänen sen hetkisen tilanteensa. Ehkä juuri siksi hän istuikin pöydässään yksin. Minä osuin sattumalta ja sopivasti paikalle, ja minun avullani hän koki pääsevänsä poistumaan joutumatta noloon asemaan. Tuntematon, siististi pukeutunut mies, joka ulkopuoliselle vaikuttaisi tulleen tapaamaan juuri häntä. Ehkä hän koki näin pelastaneensa jotain arvostaan ja ylpeydestään.

----- Ranta oli viihtyisä, nurmi näytti rehevältä ja vihreältä alkukesän hämärässä yössäkin. Suuret hopeapajut olivat jo alkaneet puskea lehtiään, ne tuuhenivat nopeasti juuri tähän aikaan kesän alkua. Tuomet eivät vielä olleet kukassa mutta, niiden tuoksua voi jo erottaa leudossa tuulenvireessä. Ranta oli siistitty viihtyisäksi puistoksi. Vaikka tänne ei yltänyt katuvalojen kajo, niin ilta ei vielä ehtinyt peittämään hämäräänsä rannan kauneutta. Satakieli raksutti säkeitään jossakin virran vastarannalla. Ääni kantautui selkeänä yli veden. Istuimme puistikon penkille. Hän siirtyi lähemmäs minua, mutta ei kuitenkaan kiinni kylkeeni. En tehnyt elettäkään etten tulisi väärin ymmäretyksi, ja etten säikyttäisi häntä pois. Hän oli enkeli ilman siipiä, enkeli jolla oli särkynyt sydän. Hän nyhkäisi hieman ja nosti leukaansa, ele näytti jopa hieman uhmakkaalta. En ymmärrä, miksi minä puran sydäntäni sinulle joka olet täysin tuntematon, hän tuntui hämmästelevän. Ehkä se onkin parempi niin. Ehkä täysin ulkopuoliselle voi helpommin kertoa asioita joita ei halua pitää sisällään, arvelin. Niin mutta, enhän minä tiedä edes nimeäsi, hän totesi. Minun nimeni on Antero. Nyt tiedät, mutta muuttaako se mitään? Ei varmaan, vaikka jotenkin heti tunnut tutummalta. Niinkö? Ehkä sinullakin on nimi, ehdotin varovasti. Lilyan, Voit kutsua minua sillä, hän sanoi. Lilyan? Onko se oikea nimesi? kysyin, sillä jotenkin se kuinka hän kertoi nimen, sai aikaan pienen epäilyn. - Vaikka ei sillä ole väliä, Lilyan on kaunis nimi. Niin, minäkin pidän siitä. Se on oikea nimeni, vaikkakin toinen etunimeni. Olisin lapsena aina halunnut kaikkien käyttävän sitä, mutta vain isovanhempani tekevät niin. He ovat irlantilaisia ja nimellä on perinteinen merkitys suvussa.

Lilyan on oikein hyvä, en edes kysy mikä on ensimmäinen etunimesi. Olisit kertonut sen, mikäli halusit minun tietävän. Ehkä minulla on syyntä, vaikka ei mitään merkityksellistä, sanoi hän. - Onko Antero oikea nimesi? hän jatkoi. On toki. Se on toinen etunimeni, totesin ja naurahdin. Niinpä tietenkin, hän totesi ja olin jo kuulevani äänessä pienen hymähdyksen. Lilyan kertoi minulle kuinka hänen maailmansa oli kaatunut, kuinka petetyksi tuleminen oli murskannut unelmat tulevaisuudesta ja särkenyt hänen sydämensä. Voitko käsittää. Me olimme olleet jo yli vuoden kihloissa ja hän petti minua parhaan ystäväni kanssa. Ehkä jo koko sen ajan. Ja minä olin esitellyt heidät toisilleen, hän sanoi, eikä pystynyt pidättelemään itkuaan. Sen minä voin käsittää kuinka sydämesi särkyi, mutta en tuollaista petosta. Kun tuollaisen kuulee, tuntuu se aina yhtä alhaiselta. Kuinka joku voi elää ja tehdä toiselle noin katalan teon, sanoin ja tajusin samalla hetkellä valinneeni sanani todella huonosti. Paras ystäväni, jonka olen tuntenut jo ala-asteen ajoilta, miksi hän...? Miksi juuri hän? Miksi juuri ne ihmiset jotka olivat minulle kaikkein tärkeimmät ja läheisimmät? Miksi? Minun selkäni takana ...salassa koko ajan, miksi? Niin, käsittämättömältä se tuntuu, ja varmasti tekee kipeää, totesin ja yritin saada myötätuntoa ääneeni, eikä se vaikeaa ollut. Mieleni teki lisätä näkemys kuinka asian paljastuminen jo tässä vaiheessa saattoi olla hyväksikin. Jossakin vaiheessa se kuitenkin olisi ollut edessä, tai jollei se olisi koskaan paljastunut niin olisiko sekään ollut oikein. Jätin kuitenkin moralisoinnin tekemättä. Nyt ei ollut sen aika. Onhan tuo ystäväni, vai pitäisi kai sanoa entinen ystäväni, onhan hän toki kaunis. Vaalea, pitkä ja hoikka ja niin, lisäksi hän on kaunis. Minä taas olen tällainen hukkapätkä. Voi kauhea, minä olen varmasti kauhean näköinen, kun olen pillittänyt koko illan, Lilyan parahti. No noin en menisi sentään sanomaan. Tämä on varmaan todellinen kaunottarien kaupunki, jos sanot tuon ystäväsi olevan kaunis sinun rinnallasi. Nyt en kyllä ymmärtänyt, mitä yrität sanoa, sanoi hän ja katsoi minua silmiin ja hymyili hieman. Aivan pienen hetken. Hänen kasvonsa olivat kyynelten kastelemat, mutta hämmästykseni meikki ei ollut tuhrinut silmien ympärystä. Kai niitäkin on sellaisia itkunkestäviä, ajattelin. Hän nousi seisomaan ja katsoi kysyvästi. Ymmärsin ettei hän halunnut jatkaa puhumista. Oli aika lähteä.

Hiekkapintainen puistokäytävä kohosi jokirannasta ylöspäin ja kaartoi suurten puiden lomassa kauemmaksi jokivarresta. Liittyi kestopäällystettyyn kevyenliikenteen väylään joka jatkui taas joen suuntaan. Edessä näkyi silta. Kävelimme rinnakkain sillan keskivaiheille ja hän pysähtyi ja kääntyi nojaamaan rintaansa sillankaiteeseen. Tuokion verran hän katseli alaspäin mustana virtaavaa jokea. Tuon minä tahtoisin pois, sanoi hän ja osoitti yhtä, monien riippulukkojen joukossa näkyvää lukkoa. Lukon messinginvärisen pintaan oli kaiverrettu sydän jonka sisällä erottuivat kirjaimet A&T. Kirjaimet näyttivät leijuvan ikuisuussymbolin päällä. Pitäisi vain käydä etsimässä avaimet, ja se voi olla hankalaa. Ne taitavat olla tuolla, sanoin ja nyökkäsin kohti jokea. Siellähän ne taitavat olla, sanoi hän ja jatkoi. - Kiitos sinulle kun sain purkaa murheitani, saattoi olla rasittavaa kuunnella parkumistani.

Hänen olemuksessaan oli nyt uutta ryhdikkyyttä ja hänen ilmeessään sitä samaa uhmakkuutta jota olin aiemmin ollut havaitsevinani. Hän oli nyt esitellyt minulle jokirannan kauneuden ja nyt oli kai minun aika lähteä. Ilta oli vaihtunut yöksi ja yö alkoi vaihtua aamuksi. Katselin hetken sanattomana kaunista opastani. Kylmäävä aavistus hiipi mileeni. Ehkä syy, miksi hän oli laittautunut iltaan kuin suureen juhlaan, olikin todella järkyttävä. Aikoisiko hän hypätä sillalta sinne missä tuon lukon avaimet olisivat. - Ehkäpä tuohon lukkoon löytyisi avaimet sieltä mistä tuo lukko on hankittu, lausahdin tarkoituksella liioitellun keveästi. Ehkäpä, hän totesi haluamatta jatkaa keskustelua. Sanopa Lilyan, jaksaisitko kuunnella jos minä haluaisin vuorostani kertoa siitä, kuinka minun sydämeni särkyi? Kuinka minä menetin rakkauteni. Hän mietti pitkältä tuntuvan tuokion ja vastasi. Ehkä minä olen sen

sinulle velkaa. Hän tarttui käsivateeni ja jatkoimme hitaasti kävellen matkaa yli sillan, kohti korkeita kerrostaloja jotka näkyivät rantapuistikon takana. Oletko sinäkin tullut petetyksi? hän kysyi minulta. - vai oletko itse...? Ei mitään sellaista. Kyllä minä aivan omaa hölmöytystäni sen aiheutin. Eikö pettäminen sitten ole hölmöyttä, kysyi hän ja äänessä oli jotain sarkasmin sävyä. On toki, mitä suuremmassa määrin se on silkkaa hölmöyttä, myönsin. Minä olin kohdannut hänet joka oli elämäni suuri rakkaus. Hänen kanssaan minä odotin tulevaisuutta joka olisi onnellinen. Tunsin sellaista rakkautta, jota en ollut uskonut olevan olemassakaan. Ja, sinä hölmöilít? Mitä tapahtui? Minä tulin tahtomattani loukanneeksi häntä, enkä edes tajunnut sitä. Ja se oli sellaista jota ei voinut perua tai oikaista? Lilyan kysyi äänessään viatonta uteliaisuutta, jolla hän sai kysymyksiensä hieman sarkastisen vivahduksen. Minulta meni itseltäni vuosia ennen kuin ymmärsin edes ajatella asian tuosta näkökulmasta. Me olimme kaksi umpirakastunutta ja keskustelleet kaikesta mahdollisesta jopa todella kipeistä asioista menneisyydessämme. Juuri silloin olimme viettämässä mukavaa viikonloppua erään toisen, hänen tuttavapiiriinsä kuuluneen parin luona. Hän sattui hetkeksi poistumaan huoneesta jossa vietimme aikaa. Kävimme siinä yleisellä tasolla keskustelua ikäistemme ihmisten erilaisista ongelmista ja niistä selviytymisestä. Kun hän palasi huoneeseen oli keskustelun alla aihe, josta hän omalla kohdallaan oli minulle uskoutunut. Minä en siis ollut aloitteellinen aiheen valinnassa, joten en osannut käsittää siinä hänen kokevan keskustelun koskevan hänen kipeimpiä salaisuuksiaan. Vasta paljon myöhemmin asioita muistellessani ymmärsin hänen ehkä käsittäneen juuri minun ottaneen, juuri hänen luottamuksella uskomansa asian yleiseen käsittelyyn. Kun hän sitten sulkeutui ja muuttui etäisemmäksi ja vetäytyi kauemmas minusta, näin minä ehkä asiat täysin väärässä valossa. Minä koin elämäni rakkaustarinan tulleen päätökseen. Surullista, Lilyan sanoi. - Etkö yrittänyt korjata väärinkäsitystä? Vuosien jälkeen, kun hän jo mahdollisesti eli omaa onnellista elämäänsä? Kuinka olisin voinut? Entä sinun oma onnellinen elämäsi? Lilyan kysyi. Kai minä olisin onnellinen, jos tietäisin hänen olevan. Etkö sitten tiedä? En. Me asuimme eri kaupungeissa, eikä meillä ole yhteisiä tuttuja tai ystäviä, joiden kautta voisin kuulla hänestä, vastasin. Kai jokin keino löytyisi, hän arveli. Jos te molemmat haluaisitte löytää toisenne, niin jompikumpi kyllä jostakin kautta löytäisi yhteyden. Voisihan se olla noin, mutta tässäkin on yksi este. Mikähän voi olla niin suuri este? Lilyan heitti kuin haasteena. Tässä tullaan niihin meidän kahdenkeskisiin luottamuksellisiin keskusteluihin. Minä kerroin hänelle eräästä aiemmasta parisuhteestani, joka muuttui painajaismaiseksi. Se oli kipeä suhde, jonka halusin päättää valtavien mustasukkaisuuskohtausten, jatkuvan valehtelun ja epäilyjen vuoksi. Suhteesta pääseminen olikin sitten todella vaikeaa. Olisin halunnut tehdä sen aikuismaisesti ja sopien, mutta se ei käynyt. Minua uhkailtiin itsemurhalla, minusta levitettiin todella karmeita valheita. Jos minä katsoinkin jonkun toisen suuntaan, tämä alkoi saada uhkailuja ja "tietoja" minun väkivaltaisuudestani ja salaisista lapsistani ympäri kaupunkia. Kun hänelle kerroin tuosta kipeästä kokemuksesta tulin maininneeksi sen kuinka kauheaa on jos suhteen sammuaessa toinen ei hyväksy, vaan yrittää roikkua siinä väkisin. Ymmärrät varmaan, ettei hän voi ottaa yhteyttä vaikka ehkä haluaisikin. Enkä minäkään, ja aivan samasta syystä. No huh. Olet sitä sinäkin saanut kokea, totesi Lilyan vakavuutta äänessään. Kävelimme hiljalleen ja ääneti eteenpäin. Aurinko nosti jokilotkon suunnasta jo ensimmäisiä lämmittäviä säteitään meitä kohti. Satakielen raksutus kantautui edelleen jostakin joen suunnalta, tosin vaimeampana. Aseman suunnalta kantautui harvakseltaan vaunujen kolinaa. Ensimmäiset päivälinnut virittelivät säkeitään, ja minä mietin jo työasioita. Hän yllätti minut täydellisesti ajatuksistani. Sinä muuten valehtelit minulle äsken. Et ehkä tarkoituksella, mutta niin sinä teit. Kuinka niin? Se on yksi asia, jota pyrin välttämään kaikin keinoin, enkä kyllä

käsitä, miksi noin koet, hätkähdin vastaamaan väitteeseen. Sinä sanoit menettäneesi rakkautesi, mutta et sinä sitä ole menettänyt. Sinä olet edelleen rakastunut, Lilyan väitti. Jäin miettimään väitettä joksikin aikaa. Niin, mikäli asian haluaa noin nähdä niin, kaipa sinä olet oikeassa ja minä väärässä. Ehkä minä olen menettänyt vain rakkauteni kohteen. Tai ehkä sinä siinäkin olet väärässä. Tiedätkö Lilyan mitä minä nyt eniten ihmettelen? Minä ihmettelen sitä, miksi minä puran tuntojani sinun kanssasi, täysin vieraan ihmisen kanssa. Avaan sisintäni sinulle, kaikkea sitä mitä en koskaan kenellekään ole kertonut, enkä edes aikonut koskaan kertoa. Minä luulen tietäväni. Sinä halusit viedä minut pois sillalta, koska arvelit minun ehkä aikovan hypätä jokeen. Enkä voi väittää sinun täysin väärässä olleen. Ehkä niin olisi voinut käydä. Tuon kaiken kertomasi jälkeen tuntuu aika erilaiselta itseni kohdalla. Jotenkin en tunne enää olevani niin yksin kaipaukseni ja ehkä jopa vihani kanssa. Me olimme tulleet suuren kerrostalon eteen ja hän katsahti jonnekin ylös ja sanoi. Minä asun tässä. Kiitos sinulle kun jaksoit kuunnella parkumistani, ja kiitos kaikesta muustakin. Yhden pienen vinkin haluan vielä antaa sinulle muistoksi tästä illasta. ” älä luota punatukkaisiin ja viiheäsilmaisiiin naisiin, he ovat kaikkein petollisimpia”. Mistä tuo nyt tuli, kysyin hämmästyneenä. - Tuon olen kuullut aikaisemminkin, ja juuri häneltä. Hänellä oli vihreät silmät ja hän värjäsi tukkaansa punaiseksi. Lisäksi hän sanoi usein ” punatukkaiset eivät pääse taivaaseen.” Sinä olet todella jäänyt roikkumaan siihen tunteeseen. Taidat muistaa jokaisen sanan hänen huuliltaan. Lilyan naurahti, ja jatkoi vielä. Juuri siksi minä olenkin vaalentanut tukkani. Minä olen aito irlantilainen punapää jolla on vihreät silmät. Muuten, jos kerron oikean nimeni, muistatko minut silti Lilyanina? Lupaatko? Minä lupaan. Ja minun ensimmäinen nimeni on Roope. Minua kiusattiin pienenä siitä, joten siksi... Ymmärrän. Minua ei kiusattu, mutta Angelic ei mielestäni sovi tšekäläiseen nimikulttuuriin. Ja Lilyan sitten sopii? kysyin. Lilli, hän naurahti. Nyt tajuan, myöntelin. Seisoimme kerrostalon dessä kahden, muita ihmisiä ei näkynyt varhaisessa aamussa. Aurinko muutti säteillään jossakin kauempana ikkunoita kullanhoidoiksi peileiksi. Ilmassa voi aistia alkukesän tuoksua. Koivujen hennonviheät lehdet ja tuomien puhkeamassa olevat kukinnot täydensivät maasta kohoavan kostean mullan ja nuoren ruohon aromeja. Hän seiso kadet syvällä takkinsa taskuissa, astui askeleen lähemmäs ja kai nousi varpailleen. Antoi minulle nopean suudelman, joka meikin osui huulelleni. Ehkä näin väärin tai ehkä aurinko heijasti ikkunoiden kultaisen kimmellyksen, mutta olin havaitsevinani hänen viheisiin silmiinsä syttyvän aivan pieneksi hetkeksi kaksi kultaista tähteä, samalla kun sain pienen herttaisen hymyn häneltä.

- Nähdään, sanoi minulle hän, Enkeli ilman siipiä ja lensi pois.